

LYŠKÁNO RA 5

Nepravdivý liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Zimosmet 1033

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Vzpomínka na bouřlivý rok 1018 * Rolld z Erinu * Paměti Llandaffa z Quonsettu aneb Mé poznámky z cest *
* Nová pravidla pro boj * Žalostná * Dovětek pro laskavého čtenáře *

* Vzpomínka na bouřlivý rok 1018 *

Vzhledem k současnému vývoji situace v Nurnské družině a s přihlédnutím na různé, mnohdy až příliš horkokrevné, názory svých přátel na její řešení, předkládám laskavým čtenářům dva stěžejní dokumenty z dob dávno zapomenutých. Dobře vím, že vzhledem k jejich stáří (pocházejí z dob, které z dnešního pohledu řadím k dobám průkopnickým) už mnohé myšlenky z nich jsou dávno mrtvé a přežité. Také si plně uvědomuji, že tehdejší kritický stav byl způsoben trochu jinými událostmi a činy. Cíle, ač dnes už tak skálopevně netvrdím, že cesta, jak jej dosáhnout, byla správná, se díky těmto tezím podařilo úspěšně dosáhnout a propast zániku překlenout. Mnohé z idejí Nurnské rezoluce a následně vydaného Nurnského diktátu jsou však nadčasové. Dnes se nad těmito řádky, když je po dlouhé době znova čtu, usmívám, ač s dávkou jisté nostalgie. Je možné, že na některých z mých tehdejších kamarádů byla spáchána křivda. To se občas stává, zvláště tehdy, když si člověk uvědomí a připustí, že v životě jsou věci důležitější a podstatnější, než přátelství, láska a demokracie. Je to smutné, ale bez uvědomování si jistých hodnot snad člověk nemůže být opravdovým člověkem. Také je jisté, že lidská osobnost, stejně jako obilný klas, vyrůstá, zraje a v neposlední řadě i uvadá. Tenkrát, právě jako teď někteří z vás, jsme byli mladí, horkokrevní a neváhali jsme prolít svou zpěnou krev i v té nejnevýznamnější půtce. Víam, je to v pořádku, byly to doby krásné a měly veliké kouzlo. Čas se ale valí jako divoká řeka a do vody vhozený zpočátku drsný kámen ohlazuje v kulatý oblázek a

tak mu dává ušlechtilý tvar a pevnost. Proč tedy vytahuji na světlo záležitosti dávno pohřbené? Chci, aby si každý z vás zcela jasně uvědomil, co činí. Aby si neustále kladl otázky, třeba i desítkrát nebo stokrát, proč činí tak, jak činí, čeho vlastně chce dosáhnout, co je vzhledem k jeho pojetí lidství a morálních hodnot tím nejdůležitějším, jak mnoho je také ochoten obětovat. Na tyto otázky je také nutné hledat a nalézat nikým neovlivněnou odpověď. Jedině tak se jedinec ve společenstvu stává skutečným jedincem a osobností a ne, jak je tomu vidět v mnoha jiných případech, pouhým kusem ve stádu, jež se chová tím suverénněji, čím víc hlav čítá. Je nutné si uvědomit, že jakýkoli, byť sebenevýznamnější, krok v životě lidském něco stojí. Když je s tím počítáno, nemůže se stát, že dotyčný bude jednou ve své malosti litovat a spálí své ideály kvůli vlastnímu pohodlí. Tok času nejde nikdy vrátit zpátky, přesto, snaží-li se o to nějaký bláhovec, značí to nejen, že jeho cesta byla špatná, ale i to, že ne na všechny otázky našel odpověď. Možná ji ani nehledal. To, co jsem zde napsal je pouze stav mé mysli. Nikoho nenutím, aby mým slovům porozuměl. Každý člověk totiž myslí trochu jinak a mnozí ani těmto řádkům nikdy porozumět nemohou. Je to mé pojetí, jak v tom zmatku cest a cestiček, které tu už vytvořil někdo před námi nebo které teprve vznikají, nalézt cestu opravdové lidské bytosti. Proto každý z vás pořádně zvažte své kroky a na co máte sílu. Rozhodně kvůli jiným neničte to, co jste vybudovali.

Lynhaard z Rugornu

Nurnská rezoluce

Vzhledem k zostřujícím se názorovým

rozporům mezi hráči stávajících dobrodruhů Nurnské družiny, a vzhledem k bezvýchodnosti situace, rozhodli jsme se učinit následující prohlášení:

1. Již delší dobu pozorujeme v družině rozdílné neustále se prohlubující názory na správnost a způsob hraní. Zdá se, že ne všichni se zcela ztotožňují s původní myšlenkou pomalých a zasloužených přestupů na vyšší úroveň, kdy si dotyčná postava svého vzestupu opravdu váží a není to pro ni jen nic nefikující cifra kosmických rozměrů. Ne všichni dávají dostatečně najevo svůj zájem na řešení záhad a různých tajemství či zálibu v nevšedních, nezvyklých nebo zdánlivě neřešitelných situacích. Kladou jakkoli důraz raději na kvantitu nežli na kvalitu.

2. Zásadně nesouhlasíme s neopatrným postupem při vzniku kouzelných či jiných kvalitativně lepších předmětů. Jsme si bohužel vědomi toho, že ne všichni hráči jsou schopni bezpečně nalézt onu těžko určitelnou mez únosnosti. V družině se vlivem takovýchto předmětů narušuje přirozená rovnováha sil a každý snad dobře ví, že sebemenší vychýlení z této rovnováhy vede zákonitě k destrukci. Nehledě na družinové vztahy vypukne kolem bésnicí peklo magické války. Dobrodruzi se valí vpřed, nestvůry v panické hrůze utíkají a v pestrobarevně září všelijakých blesků, paprsků a jedovatých čmoudů se zcela ztrácí tajemná a nádherná doba starověku a vůbec celá romantika hry. Na postavu přestává působit jeden ne příliš oblíbený, ale dosti důležitý faktor, který dělá Dračí doupě Dračím doupětem - strach.

V takovýchto případech už záleží jedinečně na tom, nakolik se hráč dokáže vymanit z moci své postavy a nakolik je ochoten takovýto nereálný předmět raději zničit nežli jej využít ve svůj prospěch. Žádné z těchto rozhodnutí však v žádném nemůže být bráno dotyčnému hráči za zlé.

3. Vzhledem k odlišnosti názorů vznikly názorově rozdílné skupiny, které se snaží přizpůsobit hru v Nurnské družině podle svých představ a navzájem se za to kritizují. Následkem toho je zvyšování chaosu a zmatků v samých základech Dračího doupěte, což by mohlo jednou vyústit až v naprostou nechuť ke hře.

4. Nijak si nepřipouštíme tuto skutečnost, avšak přesto se ojediněle vyskytly případy jevící se jako nepoctivá hra; zda k tomu došlo vědomě či z neznalosti, nebo například vinou

nepořádného vedení osobních deníků nedal nikdo právo, abychom posoudili.

5. Mezi hráči se naprosto vytrácí úcta a respekt před Pánem jeskyně. Již samotná pravidla Dračího doupěte dávají Pánovi jeskyně do rukou pravomoci zákonodárce a řešitele všech sporných záležitostí. Celý systém je na této skutečnosti založen, a proti konečnému slovu se lze bránit pouze klidným pokusem o přesvědčení Pána beskyně nebo odchodem z družiny. Slovo Pána jeskyně by mělo být směřovatelné a není možno se ohánět demokracií či jinými zakládny vyšší úrovně. V případě nerespektování rozhodnutí Pána jeskyně dochází ke zpochybňování některých pravidel a mnohdy není ani snaha tato nová pravidla sepsat nebo aspoň dát je na vědomí všem ostatním a dohodnout se na nich. Z toho pak vznikají zmatky, které se dají snadno využít ve vlastní prospěch. V lepším případě pak vznikne písemná domluva, jako například Nurnská dohoda, která se podepisuje půl roku a nakonec se najdou takoví hráči, kteří bez jakékoliv snahy o sepsání svého názoru některé články zpochybňují. Je však nutno dodat, že část příčin leží na nově příchozích dobrodruzích, kteří často přicházejí z jiných družin.

V současném stavu Nurnské družiny se stává role Pána jeskyně nezáviděníhodnou, zvláště, je-li jeho počínání jakýmkoliv způsobem označováno nebo chápáno jako nespravedlivé či osobně zaujaté. V takovém případě je snad lepší rozpustit družinu úplně.

6. Nemáme žádné výhrady proti demokratickým přístupům k řešení různých problémů, avšak nutno dodat, že se mnohdy hráči v pravou chvíli nedokáží oprostít od svých postav a o důležitých věcech týkajících se systému hry rozhodují právě ve svůj prospěch, což samozřejmě hře na kvalitě nepřidá.

7. Nelze opominout, že není pro družinu dobré, hraje-li hráč současně ve více družinách, neboť zlovyky a nezvyklostmi z družin jiných se velmi lehce může infikovat družina nurnská; a i toto je jednou z mnoha příčin vzniku stavu, ve kterém se nyní nacházíme.

Dlouho jsme rozmýšleli, jak danému výše popsanému rozkladu družiny zabránit. Vzhledem k bezvýchodnosti situace způsobené nesourodostí názorů jsme se rozhodli, my, v samém

principu názorově totožní, raději pokojně a včas opustit stávající společenstvo. Je našim největším přáním, ať tento čin není zamýšlen jako osobní útok proti jednotlivým hráčům nebo postavám. Nastává třetí věk Nurnské družiny...

Nurnský diktát

My, stoupenci Nurnské družiny Třetího věku, nyní zastupovaní Halkem z Erinu, Duironem z Ardasanu a Jacobem z Rugornu, stanovujeme nyní základní zásady výběru a spolužití hráčů Dračího doupěte. Poučení krizovým vývojem z minulých časů jsme zjišťovali propůjčovací příčiny vzniku jevů popsanych v Nurnské rezoluci. Jsme si plně vědomi toho, že následující kroky budou nedemokratické, avšak víme také, že vzniklou situaci může zachránit pouze tvrdý a přímý zákrok. Je ovšem nutno tento postup považovat za provizorní, jehož platnost se po urovnání a uklidnění poměrů v družině může opět zrušit. K této skutečnosti je třeba zdůraznit, že účast na družinových dobrodružstvích není povinná a kdokoli s uvedenými zásadami nebude souhlasit, nemusí se jim proti své vůli podřizovat.

Z důvodu, že nová družina teprve vzniká, považujeme se my, výše uvedení, za jediné zakladatele družiny. Převádíme na sebe vše, co bylo námi dříve vytvořeno a v čem jsme nechali svou práci.

1) Každý dobrodruh je povinen se těmito body řídit; pouze pokojnou cestou a poctivou hrou se dá tento diktát zrušit.

2) Nad správností hraní Dračího doupěte dohlíží pouze Velká rada, která jako jediná má právo dotvářet sporná pravidla a vzniklé rozporuplné situace v družině. Tato Rada je prozatím tvořena zakladateli nové družiny a každému je dán jeden právoplatný hlas, který musí použít. Členem Rady se může stát kdokoli, kdo smýšlí správně a byl k tomu Radou vybrán.

3) Pánem jeskyně smí být pouze člen Rady.

4) Během dobrodružství není nikomu jinému, než Pánovi jeskyně, dovoleno používat přičku pro Pána jeskyně.

5) Jakékoli písemné informace, jež jsou majetkem družiny je zakázáno bez svolení Velké rady předávat jakýmkoli jiným osobám.

6) Hráči bez výhrad respektují rozhodnutí Pána jeskyně, který jediný dokáže bez emocí a egoismu posoudit a rozřešit vzniklé problémové situace.

7) Hráč Nurnské družiny nesmí hrát ve více družinách z důvodů uvedených v Rezoluci.

8) Noví dobrodruzi jsou do družiny přibíráni na zkušební lhůtu dvou dobrodružství, po jejímž vypršení s nimi nemusí mít družina žádné závazky.

9) Hráč družiny plně souhlasí s poznatky vyplývajícími z Nurnské rezoluce a chápe správně její obsah.

10) Dobrodruh ve správný čas rozlišuje, kdy má být postavou a kdy hráčem. Je nepřipustné, aby své sympatie či antipatie k postavám přenášel na hráče.

11) V případě nerespektování Diktátu může být hráči doporučena jiná, pro něj vhodnější družina.

12) Nástupnictví navěky náleží zakladatelům Nurnské družiny prvního věku.

*** Rolld z Erinu ***

Vzkaz Yargella z Ardosui, jednoho z největších ubožáků, jakého kdy země nosila, do pekla horoucích

Namyšlenost úřadu
nyní přišla na řadu,
nebudeš už hloupě řvát,
na zákon si stále hrát

Čím jsi byl a co jsi teď,
na to, co jsi činil, hled',
teď jsi, myslím, platný víc,
než-li starostovské nic

Považ, že jen pouhých pět
možná by tě chtělo zpět,
čtyři z nich však s tebou jdou
mrtví temnou pustinou

Někdo možná bude lkát,
básně teskně veršovat,
osm se však ve shodě
zaraduje v hospodě

Osm tvoji smrt si přálo,
osm druhů o to stálo,
osm z nás teď radost má,
že se s Rolldem nepředá

Že už není chodce dál,
toho, jenž se moudrým zdál,
kdybys více skromně žil,
nikdo by tě nezabil

Je dobře, že ardosuiský (nebo ardasanský? Kdo vlastně ví) spratek tuto trapnou dětskou říkanku napsal a že byla v Lyškánoře otištěna. Vždyť co víc si může rozumně myslící člověk vůbec přát. Ubožák se sám a dobrovolně vytáhl se svou ubohostí a namísto toho, aby pošpinil náhodně vybranou oběť, zabředl po pás v haldě hnoje, kterou sám tak pracně nanosil. To musí bolet. A ještě bude. Navíc se svojí vlastní malostí vyvrhl do propasti zániku, z níž, chvála bohům, snad už není návratu. S touhle veršovanou špinou je to stejné, jako s blábolem nazvaným Wenarenští listonoši od ješitného Cirkusáka z Lesa. Vždy, když je cokoli vznešeného tvořeno z nízkých pudů a vypočítavosti, zrodí se namísto skvostné orchideje nechutný blit, který navíc páchne primitivismem, samolibostí nebo falešným přátelstvím. Ale pryč už od Pralesáka, na toho taky dojde. Špína se neschová a originál Wenarenských listonošů taky ne. Teď, když má pobouřená mysl trochu vychladla, pokusím se napsat pár řádek o Yargellově veršované spršce nadávek a hanobení samotného třetího starosty Liscannoru, čímž se dotkl těžce i mé osoby, jelikož jsem na své liscannořanství hrdý (narodil od některých jiných, kteří ve svém bidném životě nenašli nic, na co by právem být hrdi mohli). Tak především, špinavec Yargell zřejmě nemůže být bytost z masa a kostí. Spíš mě napadá otázka, jestli neměl podobný osud jako odvrhlíce vyšších astrálních sfér Elliel. Jedně tak by se vysvětlilo, že vyčítal Rolldovi Erinskému

nespravedlivé vedení starostovského úřadu v Liscannoru. Yargel, ať už to je démon nebo beztvárné monstrum, znal liscannorského starostu Rolla v době vraždy přibližně šest hodin a o Liscannoru a nějakém správování vůbec nemohl mít ani potuchy. Dále mne nadmíru udivuje, když ardosuiský zmetek hází s odporným chechtotem Rolldovy ostatky do moře a bojovně vřiská: "Za Ardasan!", v čemž mu druhý úchyl, jistý Keron, jehož zřejmě stihlo stejné prokletí, nadšeně přizvukuje. Nevím, jak si ten silácký pokřik vysvětlit, když o nějakém Ardasanovi během několikahodinového ardosuiského "družinictví" nebylo ani potuchy. Napadá mne, jestli jde o bytost tolik pohádkově nadpřirozenou nebo o člověka stojícím na vrcholu geniality. Po té, co si uvědomuji skutečnost, že Ardosujec neumí do osmi počítat, se přikláním skálopevně k té první variantě. Z tohoto stručného zhodnocení mi vyplývá jedno. Nurnská družina je společenství lidí z masa a kostí. Rasy podřadné, jako třeba skřeti, obři aj. nejsou a nikdy nebyli za řádné členy považováni. Stejně tak tomu je i v případě různých démonů, elementálů a kdvíjaké zbeře z temnot. A jestli se tak někdy stalo, tak to bylo jistě omylem a už nikdy se to nestane.

L.R.

*** Paměti Llandaffa z Quonsettu aneb Mé poznámky z cest ***

Llandaff z Quonsettu

První krev aneb jak to vlastně začalo

Již mnoho zim uplynulo od doby, co jsem se se nastěhoval do domku v osadě Liscannor, domku, který jsem zdědil po svém starším bratru Grundygovi. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy mě na mých cestách zastihla zpráva o jeho tragické smrti, s níž jsem se pak dlouho nemohl smířit. Vždyť Grundyg pro mne představoval vzor, ke kterému jsem vždy vzhlížel a jehož jsem vždy obdivoval. Ten vzor byl teď mrtev a já bydlel v domě, kde mi ho tolik věcí připomínalo. Ještě dnes mám na svém nočním stolku svícen, vyrobený z lebky, kterou si přinesl ze své první výpravy. To byl ještě pouhý kouzelnický začátečník a já rozmazlené

elfí dítě. Tehdy by mne ani nenapadlo, že bych jednou mohl jít v jeho stopách a vydat se s Nurnskou družinou. Ale léta v malém domku s číslem pět plynula a já jsem začal tesknit po životě cestovatele a toužil jsem využít nemalých zkušeností, které jsem za mlada získal, většinou od svého bratra. Za těch pár let, co jsem užíval pohodlí roubeného stavení a setrval v nečinnosti (nepočítaje v to občasná výlety do knihoven v okolí, zdvořilostní návštěvy hostinců a krátký výlet do hradu v naglinské oblasti) jsem se stal přítelem mnohého dobrodruha ze vsi. Viděl jsem triumfální odchody do bojů i žalostné návraty, po nichž se ještě týdny nesl okolím kvilivý pláč sirotků a vdov. Přesto po čase přemohla má touha rozepnout křídla a navštívit nepoznané kraje strach ze smrti, která k životu dobrodruha nenávratně patří, ba neslyšel jsem dokonce ani varovný hlas Grundygova trpkého osudu a vstoupil do řad těch, kdo se v hodovanu roku 1031 nechali zlákat nabídkou cizince, který se jednoho večera v Liscannoru objevil. Od samého začátku se mi nelíbil. Nelíbil se mi právě proto, že jsem věděl, že jeho schopností při hrách s magií nikdy nedosáhnou. Jsem si vědom, že některé špatné vlastnosti mohou stát člověka život. Mého bratra stál život pocit soudržnosti a odpovědnosti za druhy, jimž byl vůdcem. Mne bude jednou stát život bytostná nenávisť k lidem, kteří ovládají magické umění na takové úrovni, o které se mně pouze zdát. Takové lidi bych nejraději nacpal drakovi do chřtánu. I tohohle jsem měl obrovskou chuť zabít, ale po chvíli mi bylo jasné, že tady by si vylámal zuby i muj bratříček. Tenhle člověk patřil k Vyvoleným. Je vám možná divné, že říkám stále "lidé", když sám jsem elf. Nuže, užívám tohoto termínu jako obecného výrazu pro rozumné, myslící a soudné osoby, obývající všechny čtyři světové strany. I když tento postoj je z mé strany značným snižováním elfské důstojnosti a porušováním tradic (promiň, strýčku), domnívám se, že svět spěje k nadvládě prostých lidí a stavět se proti tomu by bylo z mojí strany šílenství.

Ale vraťme se zpět k onomu dni, kdy jsem spolu s mnoha jinými dobrodruhy, většinou páchnoucími levnou koňalkou a s mečem, ne-li něčím horším u pasu, vstoupil do černého krytého vozu u kterého ten mizerný čaroděj zašněroval plachtu a byl dopraven na okraj daleké země, přímo doprostřed pouště. Cesta vozem nebyla ani tak nepřijemná jako spíše znepokojující, protože jsme

celou cestu neslyšeli nic než zvuk, připomínající svištění větru a kola vozu se zcela jistě nedotýkala země. Myslím, že přenos nemohl být uskutečněn hyperprostorově, na to by neměli energii ani všichni Gwendarronští kouzelníci dohromady, spíš se jednalo o obyčejnou levitaci, spojenou s velmi ošemetným kouzlem, o němž jsem kdysy slyšel: relativním zpomalením času v určitém místě vzhledem k okolí. Obdobou tohoto kouzla, byť v mnohem menší míře, je obyčejná rychlost, kouzlo, které se každý kouzelník na studiích učí jako první. Byla-li použita tato metoda, musel na nás být ze země, nad nimiž jsme prolétali, pěkný pohled. Hádám, že jsme vypadali jako ohnivá čára, protínající oblohu. Tak či onak, zanedlouho jsme stáli na rozpečeném pouštním písku a zírali do průrvy mezi skalami, kudy se do země vcházelo. A tu se mi v mé myslí vybavila vzpomínka na starý svitek, na kterém jsem četl o zemi, která byla magicky oddělena od okolního světa a kam se žádný obyčejný smrtelník nemohl dostat. V tuto chvíli jsem se zalekl, že snad v zemi, obestřené takovým magickým závojem budou mé vlastní síly zeslabeny, ale mé obavy se později ukázaly jako liché. My jsme se do země ovšem mohli sméle vypravit díky nějaké podezřelé věci, pořádně nabitě magenergií. Mimochodem, tenhle výraz přímo nesnáším. Je výmyslem lidí, kteří neměli s kouzly nikdy nic do činění. Díky tomuhle slůvku se naprosta většina laiků domnívá, že mám v hlavě jakýsi džber, z něhož tu (tisíckrát ne) magenergií ulévám do každého kouzla. Neumí si představit, ba ani se jim o tom nemůže zdát, jaké to to je, když kouzelník ve své duši, ve svém já, cítí tu nepopsatelnou sílu, tu duševní pohodu a vyrovnanost po dobře provedené meditaci. Nikdo neví, jaká to je pro mou duši trýzeň, vydat ze svého já něco tak důležitého a vzácného k tomu, abych vyvolal stav, který poruší normální rovnováhu věcí a způsobí to, čemu všichni říkají tak obyčejně - kouzlo. Není se přece čemu divit, že mne pobuřuje, když si lidé na taková kouzla zvyknou a chtějí, abych je prováděl na potkáni. Tedy jednou provždy: nejsem žádný automat na ta vaše kouzla. Tím nechci samozřejmě říct, že mi jsou kouzla protivná. Jsou důležitá, jistě. Nikoli však jako cíle, nýbrž jako prostředky. K čemu? O tom snad jindy.

Přátelé a ti druzí aneb Každý se nejdřív rozkoukává

O vztazích, které panují v takové družině dobrodruhů jsem toho ledacos věděl, stejně jako o intrikách, kterými si Grundyg nadělal v družině kromě několika přátel i pár lidí s opačným názorem na svou osobu a tak mne ani nepřekvapilo, když za mnou, hned jak se rozkřiklo, že se zúčastním příští výpravy, přišel kroll Rviz a elf Herbert. Přišli za mnou s žádostí o pomoc při likvidaci nepřítele z nejnebezpečnějších. Jacoba z Rugormu. Domnívali se, že budu následovat svého bratra, o němž se ví, že rugorského krolla neměl v náklonnosti. Já však nechtěl opakovat Grundygovy chyby a nadto jsem cítil, že moje pozice v družině není silná natolik, abych mohl své názory prosazovat silou. K Jacobovi jsem nadto pocíťoval jediné lhostejnost a spiklencům jsem proto dal pouze vyhybavou odpověď. Tušil jsem však, že dojde-li k rozhodujícímu střetu, bude rozhodování těžké. Někdy však okolnosti dostanou člověka do situace, kdy se musí řídit v první řadě svým osobním prospěchem a tak bylo stejně možné, že budu spolupracovat na bojovníkově vraždě (zvlášť kdyby se toho účastnil zkušený a nevypočitatelný druid Sarim) i že budu pomáhat straně druhé (zřejmě Jacobovi, Rolldovi, Páinovi a nováčku Nestorovi). Záleželo mi také na tom, ke které straně se kromě Sarima přikloní Erlanth Linfalas, nejmocnější z kouzelníků v naší společnosti. Mimochodem, jeden z mála schopných kouzelníků, k nimž necítím výše popsané vřelé vztahy.

Z obou variant vývoje situace mezi hrdiny jsem měl obavy a přál si proto, aby se rozjitřené rány zavřely a k žádným konfliktům, kdy bych se musel rozhodovat, nedošlo. Okolnosti Jacobovy smrti mi nakonec veškeré rozhodování ulehčily. Ve chvíli, kdy jsem prožíval slastné chvíle v hromadách zlata a před očima jsem měl jen a jen mince z drahého kovu, se všechno seběhlo bez mé účasti a k mému prospěchu se události vyvinuly tak, jak jsem nečekal. Jen smrti krolla Rvize jsem hluboce želel. Přestože jeho duševní schopnosti byly mdlé, přirostl mi k srdci.

Při putování jižními poušťemi jsem si poprvé uvědomil, jak je důležité mít v okruhu lidí kolem sebe někoho, komu mohu bez výhrad věřit. Někoho, kdo mne nezradí ve chvíli, kdy budou všichni proti mně a já nebudu mít možnost se jejich útokům bránit. K tomuto poznání mne dovedl jednak démon chtíče po zlatě, díky němuž jsem co chvíli ztrácel sebekontrolu a jednak smrt Jacobova, jenž

zemřel nepomstěn a bez pomoci. Jeho vražda mnou hluboce otfásla a umínil jsem si, že si v družině naleznu silného spojence z řad mužů, kteří vládnou mečem. Dají-li bohové, v budoucnu se mi to vyplatí.

Kouzla, čáry, kouzelníci aneb Zpověď toho, kdo ví

Existuje cosi jako profesionální hrdost. Nevím jak je tomu u válečníků nebo zlodějů, ale kouzelnická hrdost je silnější než krollova chuť k jídlu. U mě je tato hrdost navíc umocněna onou žárlivostí, jež postihuje méně schopné vůči těm schopnějším. Ve chvíli svého příchodu do řad Nurnské družiny jsem si byl vědom, že co do zkušeností a schopností se nemůžu měřit ani s Erlanthem, uznávaným coby první začínající mág v družině, ani s Herbertem. I když by se mohlo zdát, že své přátelství věnuji spíše Herbertovi, jehož temná magie je mi bližší než Erlanthova a jenž nemá, stejně jako já, pražádnou chuť následovat Erlanthovu kariéru mága, přesto mi byl svými názory a chováním bližší právě zkušený Erlanth. Snad to pramenilo z toho, že mi Erlanth vždy připadal měkčí a tvárnější. Měl jsem od samého počátku dojem, že jako spojenec je sice příliš nerozhodný, avšak na druhé straně lze tohoto jeho rysu využít a mít na něj vliv. Elf Herbert mi připadal nebezpečnější, hlavně svým riskantním přístupem k magii a k životu. Tenhle elf vždy žil i kouzлил naplno a tak jsem se i jeho snažil udržovat v přátelském vztahu. Zároveň jsem ale byl od prvního okamžiku rozhodnut oba předčít a stát se nemocnějším kouzelníkem družiny. Ale k tomu, aby se člověk dostal na vrchol, musí jít dlouho do kopce, a čím je ten kopec vyšší, tím je cesta strmější. Díky bohům, že mi byla štěstěna nakloněna a já po ní vykročil šťastně.

Spojenec aneb Ve dvou se to lépe táhne

Jak jsem již předeslal v jedné z kapitol, jedním z nejdůležitějších momentů pro přežití kouzelníka v nebezpečném prostředí družiny dobrodruhů je spojenec, vládnoucí mečem. Ideální člověk, se kterým je třeba uzavřít smlouvu, musí být někdo silný, ale zase ne silný natolik, aby mu spojení s kouzelníkem (který má sice velké ambice, leč malé zkušenosti) jako já mohlo být

lhostejným. Někdo s respektem, ale s mnoha spojenci. Někdo, kdo by nezahlavil v klíčové chvíli. Jako jeden z prvních mi na mysli vytanul hraničář Rolld z domu Erinských. Ten mi dokonce při holbě piva po návratu z jihu prozradil, že mne považuje za mocnějšího, než moji družinovní konkurenti. Moc podle něj neznamená jen velikost síly člověka, ale především to, jak s ní nakládá. Přirozeně mi tato slova zalichotila, vždyť nejsem z těch, komu by bylo dáno málo ješitnosti. Ale na tom tvrzení o důležitosti rozhodovacích schopností bude jistě hodně pravdy a tak jsem opět věděl, kterým směrem leží moje cesta. Od té doby jsem také věděl, že Rolld je ten, s kým můžu bez obav uzavřít spojenectví. Tato oboustranně výhodná smlouva, přestože samozřejmě tajná, neujde jistě zrakům ostatních, ale nedomnívám se, že bych si jí někoho proti sobě popudil. Je pravda, že mi lze teď vyčíst nevěrnost k odkazu svého bratra. Ano, Grundyg stál vždy na straně drsných elfů z Álfheimu a neměl v lásce rod erinských a především trpaslíka Farina a krolla Jacoba, kteří byli vždy spojenci. Situace mi však velí nebrat ohled na působení mého bratra v družině (zůstal bych sám na opuštěné barikádě) a kromě toho jsem chtěl jít svou vlastní cestou. Zatahovat do svého života rodová nepřátelství a nenávisť, nota bene nepodložené rozumnými argumenty, by znamenalo předem se odsoudit k opozici proti válečníkům a k pochybnému odporu proti nejsilnějším z nich. Spojenectví s Rolldem nadto znamená i přátelské vztahy s rozsáhlým spektrem jeho spojenců a jasně naklání misku vah rozhodování na stranu, s níž by jistě na mém místě souhlasil i Grundyg.

O špině za nehty aneb Co chtěná jako písek v zubech

Byl jsem opravdu rád, když jsme se z jižních pouští ocitli zpátky doma v Liscannoru. Dvojnásob mne těšilo, že se k mému návrhu na návrat domů připojili i někteří další, zvláště pak Erlanth. Ne že by mne bohatství té země nelákalo, ale draky nemám rád. I když je můj rod má v erbu. Záporný vztah k manuální práci (tak charakteristický pro všechny kouzelníky) mi velel vždy trochu opovrhovat válečníky a jim podobnými. Také jsem vždy chodil po cestách nejmenšího odporu a tak jsem měl radost, že rozhodnutí stálo na stejné straně, kde já, aniž bych tím proti sobě kohokoli popudil. Dosíci úspěchu za cenu toho, že bych se stal

neoblíbeným, by chutnalo jako ten písek, který jsme na jihu okusili.

První ovoce aneb Vůdce je taky jen člověk (elf)

Za jednu z nejmocnějších postav ve svém okolí jsem vždy i přes jeho nedostatky považoval druida Sarima. Bylo proto pro mne velkým překvapením, když se namísto něho v Liscannoru objevil Grim a prohlásil, že vzhledem k tomu, že je tatík zaneprázdněn, vyrazí s námi on. Zcela jsem nechápal důvody, proč s námi nešel starý druid, ale později mi Rolld některé okolnosti vysvětlil. Ve chvíli, kdy jsme vyrazili, jsem byl nadšen Grimovým mladickým zápallem a umínil jsem si, že toho hocha uchráním před všemi nebezpečnostmi. Opravdu jsem za toho klučínu cítil velkou zodpovědnost a byl jsem rád, že jsem ho přivedl ve zdraví zpět domů.

Prvním ovocem mých diplomatických aktivit ve družině bylo mé zvolení na post vůdce při hledání korunovačních klenotů mondragonských. Zároveň jsem však nesměl usnout na vavřínech a byl jsem si vědom, že jako vůdce jsem mnohem zranitelnější, všem na očích. Není lehké se zavděčit všem a člověk musí mít cit pro udržování dobré nálady družiny, potažmo zvyšování své oblíbenosti. Jak je snadné nadělat si skryté nepřátele ukvapeným rozhodnutím!

Úspěch aneb Trochu mnoho štěstí najednou

Díky svým znalostem architektury osmého století a zkušenostem, načerpaným z příručky Chrámů a jejich tajné chodby, se mi podařilo objevit vchod do hrobky a z ní pak další do studnice moudrosti. Tam se mi sice hodně potily ruce a čelo, ale všechno klapalo s neuvěřitelnou přízní osudu. Až do chvíle, kdy Rolld přišel na ten nešťastný nápad vytáhnout na světlo starý spor a chtít vidět vraha pana Pitky. Neopoměl ho také ukázat Páinovi. Později toho, myslím, litoval, ale Herbertovy dny byly v tu chvíli sečteny. Přes nadlidské (však jsem taky elf!) přesvědčovací úsilí, které jsem vyvinul, byl trpaslík pevně rozhodnut elfa zabít při první příležitosti a tak se mi nakonec podařilo přesvědčit Rollda, aby za patřičný obnos uspokojil trpaslíkovu touhu po pomstě. Stalo se však, jak jsem se obával, a Rolld neuspěl. Zapřisahal jsem tedy trpaslíka, s nímž jsem mezitím

uzavřel pevné spojenectví, aby Herberta ušetřil. Ne že bych měl toho elfa nějak zvlášť v lásce, ale trest smrti mi pro něj připadal příliš krutý. Později jsem ho tedy zpravil o tom, že život elfa je mnohdy závislý na tom, kolik má nepřátel a že ten jeho by mohl i přes nejlepší snahu některých lidí (Rolld mohl kvůli němu <a kvůli penězům, ovšem> klidně i umřít) zhasnout. Ať se tedy snaží napravit své dřívější chyby. Doufám, že pochopil mé varování správně. Jestli bude chystat něco proti trpaslíkovi, uškvařím ho. Bezťak už teď pro něj dělám příliš, když ho varuji před útokem Páina, se kterým jsem uzavřel přátelství. Nota bene, Páin je v právu. Budíž Herbertovi samo nebe milostivo!

Po návratu do Liscannoru jsem měl spoustu času k úvahám o svém neúspěšném pokusu vytěžit z poslední výpravy pro svou osobu nějaký finanční zisk a úvahám o mocném spojenectví válečníka, chodce a kouzelníka. Nesmírné potěšení mi také působil fakt, že od návštěvy studnice moudrosti se můžu směle měřit s těmi nejlepšími kouzelníky své třídy. Tyto skutečnosti způsobily, že jsem pustil starosti z hlavy a smířil se s tím, že Herbertovi již není pomoci. Ten však vzal má varování překvapivě k srdci a prohlásil, že se následující výpravy nezúčastní. To jsem sice nečekal, ale alespoň Páinova hlava vychladne. Suma sumárum, vyhlídky pro další výpravu byly více než nadějné.

Zlý sen aneb Shohem, Gruniel

O výpravě do země Karvel toho mnoho nenapíši, vždyť každá zmínka o té zemi ve mě vyvolává černé vzpomínky, které nedokázaly vyhladit ani dva měsíce zdravotní dovolené, strávené na radu lékaře v domku na mallikornském pobřeží, kde mi hučení příboje, tříštícího se o útesy dalo připomenout rodný Quonsett a zaplašilo myšlenky na poradostinové dny roku 1032 v Karvelu. Přesto, celá záležitost začala tak krásně a nevině...

Oslavy králových padesátin pamatuje snad každý. Veselí a bujará nálada vládly celým Nurnem a Liscannorští měli tu čest být přítomni oslavám přímo na královském sídle. Tam jsem, uprostřed hodovního veselí, podbarvenému nechutnými opileckými scénami narazil na stvoření tak jemné, až se mi zatáhl dech. Opustil jsem ji tehdy, abych se s ní nazítl sešel opět, těsně před odjezdem. Učarovala mi a jistě jsem nelitoval peněz,

utracených v hostinci U hroznu. Gruniel Vodomlatská se mi potom často vkrádala do snů, ještě před tím, než se mé noci změnilly v ošklivou můru. Těšil jsem se proto na setkání s ní a nejednou jsem se z našeho kupeckého vozu ohlédl zpět k jižnímu Gwendarronu. Po svém návratu jsem byl však psychicky naprosto vyčerpán a na Gruniel jsem neměl ani pomyslení. Když jsem později získal zpět ztracenou stabilitu, bylo počáteční okouzlení to tam. Stali jsme se však přáteli a udržujeme velice řídkou korespondenci.

Naše cesta a společné obchodní zájmy jen smělily mé přátelství s trpaslíkem. Zjistil jsem, že na něj lze mít určitý vliv, ale nerad bych toho chtěl zneužít. Je ve svém hněvu opravdu strašný (to okusil i onen kupčík v Karvelu) a domnívám se, že uzavřené přátelství by ctil do posledního dechu. Při volbě vůdce mi byl Erlanth větším konkurentem, než jsem se zprvu domníval a v prvním kole voleb se nerozhodlo. V tu chvíli jsem ale bleskově přehodnotil své šance a shledal je mizivými, vždyť Erlanth jako nerozhodný vůdce by mohl leckomu vyhovovat. Proto mne napadla spásná myšlenka společného vůdcovství, kterou Erlanth ihned přijal. To se sice (jak jsem zjistil později) nelíbilo mnoha členům družiny, ale já jsem to pokládal za vynikající řešení, neboť jsem se domníval, že si ukousnu větší část rozhodování nad družinou. Jak bylo dobře, že jsem zprvu Erlantha podcenil! Poté, co jsem upadl do stavu, v němž jsem nebyl s to nést odpovědnost za družinu, dokázal ukočírovat ten splašený nurnský dostavník i bez mé účasti. Během cesty jsem k němu získal opět pořádný respekt a zjistil jsem, že je skutečně nebezpečným protivníkem, jakého je lépe držet v přátelství.

Později mne napadlo, jak zranitelným a bezmocným byl jsem v dobách putování Karvelem, kdy nám za zády cválala Krvavá jízda a v mých snech se proháněli jezdci s bílými tvářemi. Tu jsem musel blahořečit tomu, že jsem nikomu v družině nezavdal příčinu k nepřátelství (ač, jak jsem zjistil o mnoho později, ani to nebyla úplně pravda), ba naopak mi mnoho spolubojovníků chtělo pomoci. Mně však naneštěstí pomoci nebylo, neboť to, s čím jsem měl problémy, tkvělo ve mě a v mém vědomí. Poprvé jsem poznal, jak nebezpečným může být člověku to, co nosí ve své hlavě.

Cvíle zahálky aneb Rostu

Po návratu z dovolené mne čekala příjemná, i když nákladná záležitost: u mistra Anfilla na nurnské První univerzitě spojených sil ohně, vody a větru, založeno 1011, jak zní celý název, jsem se zapsal jako čekatel na vyškolení do stavu čarodějného. Definitivně jsem se tak rozhodl opustit dráhu, po níž kráčí Erlanth Linfalas, dráhu, pro níž, jak řekl mistr Anfill "stejnak nemám vlohy". Mimochodem, tento ústav, který je jedním z (tuším) čtyř zařízení této specializace v Nurnu mohu směle doporučit. Nejen že tu vládne velmi přátelská, takřka rodinná atmosféra, ale velmi liberální orientace vedoucího ústavu, mága Saffa, má za následek, že zde bylo jednak před lety zrušeno na jiných školách povinné čtení myšlenek před vstupem do kursu, a jednak se zde neptají, jakým druhem magie se frekventant hodlá zabývat. A tak, zatímco Nurnští vyrazili hledat jakousi zemi, já jsem se učil nová kouzla a pochvaloval si, jak to u závěrečných zkoušek všem natřu. Začátkem roku 1033 jsem byl připraven vyrazit za liscannorská humna.

Příběh ten kdekoho hněte dnešní den jej vyslechněte	
Jak den za dnem jeli zemí s Nestorem a s Vepří třemi	
Těch dvou osud jeden drží hněv svůj dosud těžko zdrží	
Temné plány v hlavě víří jako vrány netopýři	
Vztek snad pouhý neměl snad jeho touhy chtěl bych znát	
Ctění právu už je jisté nemá hlavu	

na svém místě

Poznámky k pamětem aneb Perličky Liscannorské

Jazykové a zeměpisné poznatky

Veden vzpomínkou na svého strýce, který mi byl v mládí učitelem a který, jako jeden z významných elfích nacionalistů, studoval vliv elfí literatury na ostatní národy, jsem se i já začal nedlouho po svém nastěhování zajímat o Gwendarronskou literaturu a slovesnost. V prvé řadě jsem se začal pokoušet o vystopování původu místních názvů. Začal jsem hned doma. Okamžitě jak jsem slyšel, že název Liscannor vymysleli zakladatelé osady, poznal jsem, že je to nesmysl. Jde zřejmě o název mnohem starší, ovšem dříve příslušející údolí, jímž procházela odedávna cesta z Nurnu. Jde zřejmě o zkomoleninu výrazu ve starém jazyce lidí. Slovo Liškánora znamenalo liščí noru a mohlo se vztahovat jak na útulnou podobu chráněného údolí, tak na blízký les, kde byla odedávna hojnost zvěře.

K původu názvu města Nurn se mi nepodařilo zjistit nic bližšího, je z něj ovšem cítit silný trpasličí nádech. Jde patrně o zkomoleninu názvu osady, která stávala v místech dnešního města před příchodem lidí. Ale trpasličí vliv na rozvoj města dnes připomínají jen pobožené runami popsané hrobky na centrálním hřbitově.

U určení původu názvu království Gwendarronského není žádných pochyb. Je jasné z elfštiny. Dokazuje, že zde byli elfové dávno před ostatními. Slovo wendaern znamená dívčí stín. K tomu se mi podařilo vystrchat v nurnské knihovně (v bedně se starým papírem) i svitek, přiřazující tuto mou domněnku k málo známé elfí pověsti o dívce, která tak truchlila po svém muži, zabitém ve válce se skřety, že se z ní stal pouhý stín a ona odešla z tohoto světa. Nikdy mne však předtím nenapadlo spojovat tuto báji s Gwendarronem a myslím, že by měl ze mne strýček radost.

Název sousedního království Gorganu je opět zřejmě zkomolenina elfího výrazu. Zde je však obtížné určit jeho původ. Mohlo by jít o slovo gorgondo, znamenající snad náhrobní kámen či posvátnou sochu či skálu, anebo gorgwaith, značící "strašný lid", což by potvrzovalo domněnky o dávném hojném výskytu krollů na tomto území, z

nichž do dnešních dob zůstaly pouze zbytky v oblasti Rugornských hor i jinde. Je také možné, že jméno Gorgan převzali lidé od severních barbarů, což mi vzhledem ke koncovce připadá pravděpodobné.

Naglin je původem trpasličí osada. Byl založen poměrně nedávno a o jeho vzniku existují přesné zprávy. Původní obyvatelé se během let smísili s lidmi a od poloviny minulého století je zde naprostá převaha hobitích usedlíků. Ti do této oblasti přišli po rasových pŕtkách v zemích na sever od Gwendarronu a od té doby vtiskli městu i širokému okolí charakteristickou tvář. S ostatními národy (snad s výjimkou některých prchlivých elfů) se zde snášíjí dobře a jedině díky nim Naglin utěšeně vzrůstá.

Liscannor

Dnes jsem byl položit květiny u hrobu Grundygova. Je tomu přesně šest let, co zahynul v chapadlech chobotnice. Přál bych si, aby zde mohl být a těšit se z toho, jak dobré jméno má stále Quonsett. Jaká škoda, že musí ležet v zemi na místě tak neutěšeném, jakým je liscannorský hřbitov. Letným pohledem se lze přesvědčit, že od jeho založení nebyla vydána ani zlatka na jeho údržbu. Márnice, která je v dezolátním stavu a o niž se již od dob Balgorrových nikdo nestará, jen podbarvuje atmosféru, již navozuje na jednom místě pobořený plot a mnohé neudržované náhrobky. Celek je smutným důkazem toho, že starosta s obecní pokladnou neumí zacházet.

Kromě zaplivané pastoušky, kterou hostinský ani přes svoji nejlepší snahu nestíhá udržovat v čistotě a kde je vždy minimálně polovička stoliček rozlámaná, kde je vždy napravo před dveřmi nazvraceno a nalevo od dveří chodí ožralové občas močit, vlastně jen jedinou místní pamětihodností (pomínu-li zříceninu věže) pomníček člověku, zabitému bleskem na nedalekém rozcestí. Od radostinové bouřky roku 1030, kdy zde posel bohů sklátil žebráka, čekajícího na kupce, který by ho svezl do Nurnu na tradiční Sjezd prosebníků, se tomuto místu říká "Na škvarku".

Liscannorský les je námětem na celou knihu. Stovky listů papíru by se daly popsat vyprávěním o pečlivě udržovaném hvozdu, o tom, jak všechny stomy šeptají s úctou Sarimovo jméno a jak se staví do pozoru, když jde druid kolem a ševelí

listky, snažíce se vlichotit do jeho zvláštní přízně. Dalo by se vyprávět o dubu, který stojí na malém palouku obehnaném maliním a který se může pyšnit tím, že dal Sarimovi vzácnou hůl pro cesty širým krajem a který je tak rád, že právě z jeho žaludů Rion připravuje ten pověsný zálesácký dort. Dalo by se dlouhé hodiny chodit po hvozdu a bádat nad tím, jak krátkozrací jsou ti, kdo les pomlouvají. Vždyť les je tak mocný! A les, to je především Sarim. Kdo nemá rád les, neobstojí před Sarimem a raději se hvozdu vyhne. Jen onehdá měl druid menší potíže s babkami, které chodily do lesa sbírat klestí, sem tam haluz ulomily a prašivku rozkoply. Jak se však k mému uchu doneslo, vyhnal je Sarim z lesa takovým způsobem, že kromě falešného chrupu na úprku poztrácely i košíky s chrastím a řvaly hrůzou, i když byl les už dávno z dohledu. Tuhle informaci ovšem opravdu nemohu s určitostí potvrdit, i když vzhledem k tomu, že liscannorský druid je ve svém hvozdu mocným pánem, by na tom mohlo být něco pravdy.

* Nová pravidla pro boj *
Úprava pravidel a výtažek z nových pravidel ver.1.5
od obyvatel domu Zelenovršského

Vícenásobné útoky se počítají jako jednoduché. Výpad se může rozdělit do jednoduchých útoků.

Obrana proti útoku

Do obraného čísla se započítává kvalita zbroje, bonus za obratnost, štít.

Obrana proti více útokům

Obránce si určí, komu se bude bránit a čím. Rozděluje tak obranu pasivní a aktivní. Co se do které obrany počítá, ukazují další řádky.

Aktivní obrana

-obratnost,tedy bonus nebo postih

-kvalita zbroje

-případně hbitost (u chodce)

-věci zvyšující obrané číslo (např. prsten D'Raguly atd.)

- hod kostkou

-odečítá se odtud výpad

Pasivní obrana

-kvalita zbroje
-věci zvyšující obrané číslo (např. prsten D'Raguly atd.)
-štit se může započítat buď do aktivní nebo pasivní, ale nepočítá se dvakrát. Kryt se může rozdělit do aktivní i pasivní obrany, ale nesmí přesáhnout maximální hodnotu. Tedy pokud je kryt 6, lze jej rozdělit například 2 a 4.
Hodnota pasivní obrany se počítá proti všem ostatním útokům.

Hraničáři

	Hlídací	Lovecký	Válečný
k%	1-20	21-34	35-40
Život	1	2	3
Útoč.č.	1+3=4	1+3=4	2+3=4
Obr.č	0+2=2	1+2=3	3+2=5
Odolnost	9	10	11
Velikost	B	B	B
Bojovnost	6	7	8
Zranitel.	zvíře	zvíře	zvíře
Pohybliv	14/šelma	15/šelma	16/šelma
Vytrvalost	13/šelma	14/šelma	15/šelma
Inteligence	1	1	1

Kouzelníci

	Kočka	Havran	Đáblík
Život.	2	1	3
Magenerg.	6	5	3
Útoč.č.	1+2=3	1+2=3	1+3=4
Obr.č.	3+1=4	5+1=6	7+1=8
Odolnost	18	14	10
Velikost	A	A	A
Zranitel.	zvíře+M+N	zvíře+M+N	human.+N
Pohybliv.	10/šelma	1,18/okříd.	13
Vytrvalost	14/šelma	14/okřídlenec	
Inteligence	10	12	14

*** Žalostná ***

Páin z Nórienu

Mé srdce svírá se teď žalem,
slzy se řinou po vousích,
slunce mi už přestalo svítit,
dech můj se změnil v slabý vzdech

Mrtev je Ušoun, bídné zvíře,

zahynul Sarim i Ardasan,
však jejich duše záštiplné
vrátily se a zklyu pomsty plán

Bukvoj Draplák žil v Liscannoru,
tvářil se jak dobrák nevinný,
ty dvě iniciály jeho značí,
řek bych spiš, Bastard Debilní

A jeho přítel, Keron zvrhlý,
měl raděj zůstat mrtvý ležet v prachu,
chtěl, aby se před ním všichni lidé
krčili jak před bohem v strachu

A ten další elf, jak že se jmenoval?
Nějak jako Kurwill to znělo,
za Ardasan vnášel na svět zlobu,
přestože to jméno neznámé mu bylo

Tato malá banda bídných slizkých tvorů,
tupá jako stádo hnané do úmoru,
spojila se s duchy, jež zlobně tu vrčeli,
pro změnu, vždyť dříve svýjící se kňučeli

Slaboši tři chtěli velkými se státí,
aby jejich život nebudil hnusu zdání,
nejlepší je způsob přátele své zabít
s rámusem a přitom potok krve prolít

Teď na tomto světě nenabudu klidu,
pokud těla jejich budou zemi špinit,
na jejich masu ať si pochutnají vlci
a jejich krev ať naplní potoky

Ty duše zlobou zničené
necht' jsou na věky prokleté,
proklínám jejich příbuzné
a všechny s nimi spojené

Ať je rychle stihne kletba má,
pošle je na cestu do neznáma
a bez výčitek svědomí
tak, jako jednají oni

Ať nejhorší smrt stihne je,
stejně, jako mé přátele,
i když jim život nevrátí,
snad jiným živým smrt zhatí

Ach, kde jsou přátelé teď mí,

snad na nebi či v podzemí,
kdo ví, kam duše putují,
když smrt je prvně osloví

Dal bych svůj život, věřte mi,
aby byli zpět na zemi,
a půlku svého života
za jediný den s nimi

Vždyť kdo z nás může věčně žít
a smrt od sebe zahnat pryč
a kdo by mohl vůbec chtít
zůstat tu věčně, neumřít

Však zhynout smrtí strašlivou,
jíž sféry zvrátit nemůžou
a to vše pouhou příčinou
té zrůdy s tváří nevinnou

Můj život je teď bez ceny,
protože není v mé moci
žádnému ze všech druhů mých
ni vlastní smrtí pomoci

*** Dovětek pro laskavého čtenáře ***

Tato Lyškánora vznikla v bouřlivých dnech roku 1033, kdy došlo k nechutnému a sprostému činu některých jedinců (vesměs podvodníků a utopistických šílenců). Myslím, že je to i na těchto stránkách zcela zřetelně znát a cítit. Pevně věřím, že se situace v brzké době uklidní a život v Liscannoru se vrátí do normálních kolejí. S uspokojením pozoruji, že horké hlavy už definitivně vychladly a začaly zcela rozvázně uvažovat. Proto vím, že jestli poteče ještě nějaká krev, bude to po právu a zasloužené. Koneckonců, nechme se za pár dní překvapit. A zatímco tady přemítám o jisté nepříjemné události, která nás ještě čeká, než bude špína úplně smetena ze jména Nurnské družiny, vedle mne probíhá v plném proudu jeden z proslulých důmistických večírků. Ze tmy se ozývají zděšené výkřiky a tu a tam černotu prosvítí rudá záře, provázená sprškou nadávek. Posuďte sami:

Co děláš, ty bastarde?!

Usmažili kouzelníka, usmažili kouzelníka!!!
Co do mě šiješ, ty troubo?!
Dělej, dělej, právě spadnul do kyseliny!
Auu! Jako, to mám rád, lidi, co do mě střilej zezadu a sou to komplikové!
Už sem taky hebnul.
Sem viděl.
Jau, jako ze mě cáká krev na všechny strany!
Už docákala.
Hele, hele, sem u nějakýho voběšence.
U toho sem byl taky. Je tam moje mrtvola?
Aúú, nech mě ty hlavo debilní hnusná.
Tak, už sem asi po patnáctý mrtvej.
Kerej blbec! Kerej blbec lez na teleport, když sem tam já!
Tý volé, jako tady je to drsný!
Jé, tý brďo, dej si muj pohled, dej si muj pohled. To něco uvidíš!
Hmm, dobrý.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání Lynhaard z Rugornu, zvaný Nepodrobitelný, syn Byrthogův